

γινιτέτσι (ἐπὶ ἐγγάμου γυναικός, ἥτις ἔχει ἐραστήν) αὐτόθ.

β) Ἀπόθεμα πράγματος πρὸς χρῆσιν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης Ἴων. (Βουρλ.) Μέγαρ.: Θὰ πάρω ἓνα ζευγάρι κορδόνια νὰ τὰ ἔχω γεντέκι Μέγαρ. 2) Ἀσκὸς βοηθητικὸς πρὸς μεταφορὰν ὕδατος, ἐλαίου, γλεύκους καὶ ἐν γένει ὑγρῶν Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Κάμπος Λακων.) — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128 — Λεξ. Βυζ.: Γέμισε τὸ ἀσκι καὶ πῆρε καὶ τὸ γεντέκι Ἀναβρ. 3) Δέρμα ἀκατέργαστον διατηρούμενον ἐν ἐφεδρείᾳ πρὸς κατασκευὴν ἢ ἀνταλλαγὴν φθαρέντων ἀντικειμένων ἐκ δερμάτος ἀγν. τόπ. 4) Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ καφεπῶλαι διατηροῦν θερμὸν ὕδωρ διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν καφέδων Ἀθῆν. Μέγαρ. Πειρ. — Λεξ. Πρω.: Γέμισε γρήγορα τὸ γεντέκι καὶ βάλ' το 'ς τὴ φωτιά Ἀθῆν. Πειρ. Ἐτρώπησε τὸ γεντέκι κι ἀπ' τὸ νερὸ μου 'σβησε ἡ φωτιά αὐτόθ. 5) Συμπληρωματικὸν στρώμα ἄνευ κροσσῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.) 6) Ἡ κεντρικὴ δοκὸς τῆς στέγης Ἡπ. (Καστάν.): Φρ. Ποδαρικό προκομμένο καὶ γεντέκι τοῦ σπιτιοῦ ὁ ἐρχομός σου (εὐχὴ τῆς πενθερᾶς πρὸς τὴν νύμφην). 7) Τὸ παραθρόνιον τοῦ ἀρχιερέως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Θράκ. (Μυριόφ.) 8) Χονδρὴ χρωματιστὴ λαμπὰς τοῦ μανουαλίου, μὴ ἀναπτομένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἐτέρα μικρότερα, ἥτις ἀνάπτεται Ἀθ. Συνών. λαμπάδι. β) Ἡ βάσις τῆς χαμηλῆς λαμπάδος τοῦ μεγάλου μανουαλίου Σάμ. Οὐ 'πίτρουπους ἀνάβ' τὰ γιδέκια τ'ς μαναλιούγης. 9) Ὁ ἐπὶ τοῦ μανουαλίου ξύλινος ἐπιμήκης κηροστάτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ἀναπτομένη λαμπὰς Ἀθ. 10) Τὰ πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου τοποθετούμενα μανουάλια Ἡράκλ. Θράκ. (Μυριόφ.) Σύρ. 11) Μικρὸς βοηθητικὸς λωστός χρησιμοποιούμενος ὑπὸ τῶν λατόμων Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ 'εδέκι 'ναι ἓνας μικρὸς λωστός Ἀπύρανθ. β) Ράβδος μικρά, καὶ κᾶπως παχεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μὴ βάρω τὸ 'εδέκι ἐκεῖνο νὰ κάμω τὰ κόκκαλά σου νὰ χαρχαλοῦνε μέσ' 'ς τὴ βέτσα σου. γ) Ὁ ραβδισμὸς Ἡπ. (Ξηροβούν. Πλατανοῦς.) Πελοπν. (Παιδεμ.): Τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ 'δωσ' ἓνα γεδέκι πού τὸν ἔκανε γιὰ τὸ κρεββάτι Παιδεμ. 12) Τάφρος διὰ τῆς ὁποίας διοχετεύεται τὸ ὕδωρ πρὸς ἀλατοποίησιν Ἴων. (Φωκ.) 13) Μάχαιρα καὶ κυρίως ἡ λεπίς αὐτῆς Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν.): Τραῦ' ξι τοῦ μαχαίρ' κι βάρει μὲ τοῦ γιντέξ' ἀνάποδα, ὅχ' 'πού τ'ν κουφτιοῦ Στρόπον. 14) Μικρὸν οἰκόσιον ζῶον, τυγχάνον ἰδιαιτέρας περιποιήσεως Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 15) Χοιρίδιον σιτευτόν, προοριζόμενον νὰ σφαγῇ κατὰ τὰς Ἀπόκρεω (ἐκτὸς τοῦ κατὰ τὰ Χριστούγεννα σφαγέντος διὰ νὰ παστωθῇ) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) 16) Ὁ εἰς βάρος ἄλλου τρεφόμενος, ὁ παράσιτος Πελοπν. (Μεσσ.): Γεδέκι σ' ἔχω κάθε μέρα 'δῶ μέσα. 17) Ἀμόρφωτος, ἀπαίδευτος ἄνθρωπος Πελοπν. (Καλάβρ.): Αὐτὸς εἶναι γεντέκι. 18) Παχὺς ἄνθρωπος Πελοπν. (Βούρβουρ.) 19) Ρωμαλέος ἄνθρωπος Ἡπ. (Ἑλληνικ. Ζαγόρ. Κουκούλ. Κωστάν. Χουλιάρ.) Αὐτὸς εἶμι γιντέξ', γιέ μ' Ζαγόρ. Ἰσὺ 'σι γιντέξ', κι λὲς δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς 'ς τοῦ λόγγου; Κουκούλ.

γεντιανή ἡ, Μακεδ. (Καταφύγ.) — Μητροφάν., Ἰατροσόφ., 105, 108 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. **γεντιανή**. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ φυτὸν γεντιανή ἢ κιτρίνη (*gentiana lutea*), τῆς οἰκογ. τῶν γεντιανιδῶν (*gentianaceae*), οὕτινος ἡ ρίζα ἔχει φαρμακευτικὰς ἰδιότητας.

γεντίκι τό, Λεξ. Γαζ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. γεδίκι Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. γετίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) κετίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gedik*.

1) Προνομιοῦχον ἐμπράγματον δικαίωμα, ὅπερ ἔχει τις ἐπὶ ἀλλοτρίου ἀκινήτου πρὸς ἐξάσκησιν ἐπαγγέλματος ἐναντι καταβολῆς παγίου ἐτησίου χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἢ καὶ δικαίωμα ἐπιφανείας ἢ ἐμφυτεύσεως Λυκ. (Λιβύσσ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Μ. Ἐγκυκλ. 2) Εἰδικὸς φόρος ἐπὶ τῶν βακουφικῶν κτημάτων Λεξ. Γαζ. Μ. Ἐγκυκλ.

γέρα τά, Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Π. Βλαστ., Ἀργώ, 128 Κ. Παλαμ., Δειλοὶ καὶ σκληρ. στίχ.², 128 Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βαθ., 25 γέρη Ἴων. (Κρήν.) Φοῦρν. γήρη Ρόδ. ἔρα Κάρπ. ἔρη Σύμ. γέρατα Ζάκ. Κύθηρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γορτυν. Μαζαίικ. Μάν. Μανιάκ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Σκορτσ. Σουδεν. Τρίκκ. Κορινθ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐς. **γέρα**. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ., στ. 1511 (ἔκδ. Trapp, σ. 302) «ὥς καὶ ἀπὸ τὰ γέρα σου ὁ κόλος σου ἐτζιγγριάσε». Τοῦτο κατὰ μεταπλασμόν ἐκ τοῦ ἀρχ. γήρας τό. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 230-231. Ὁ τύπ. γέρη τά, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα οὐδέτ., οἷον τὰ στήθη, τὰ χεῖλη κλπ. Ὁ τύπ. γήρη τά, διετήρησε τὸ η τονούμενον τοῦ ἀρχ. γήρας. Ὁ τύπ. γέρατα τά, ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα οὐδ. πληθ., ὡς γεράματα, γεροντάματα, στόματα κλπ.

Τὸ γήρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία ἐνθ' ἀν.: Τὰ γέρα μᾶς ἐπιάσανε Κρήτ. Ἀπὸν τὰ γέρα εἶναι ἄρρωστος καὶ κείτεται 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ. Νὰ πάουμουν νὰ δουλέψουμουν, νὰ βγάλουμουν τοῦ φουμίν μας, νὰ ξικουραστῇς κ' ἰσὺ ἀπὸν τοῦ βάρους 'ς τὰ γέρα σου Λυκ. (Λιβύσσ.) Δὲν ἐκράτησεν πράματα νὰ τὰ 'χη 'ς τὰ γέρη του Ἴων. (Κρήν.) Ἐδαιμονίστηκε τώρα 'ς τὰ γέρατα καὶ θέει νὰ παρνευτῇ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τά'χα γιὰ τὰ γέρατά μου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἀσκημα γήρη εἶχε Ρόδ. Τὸ κορίτσι θὰ σὲ ξεπερετήση γιὰ τὰ γέρη Φοῦρν. Ἡρθαν τὰ γέρατα πιά Πελοπν. (Μαζαίικ.) Ὡς τὰ γέρα δουν πιράσασιν του χαρισάμινα Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Ἡρθαν τὰ γέρατά μ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἀμα τρανήξ' ἡ προυβατίνα κατὰ τὰ γέρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Καλὰ γέρα νὰ 'χωμε (εὐχὴ) Κρήτ. Καλὰ γέρατα (εὐχὴ) Πελοπν. (Κίτ. Κορινθ. Μάν.) Καλὰ ἔρα (εὐχὴ) Κάρπ. Σ' τὰ ἔρη μ' (κατὰ τὰ γεράματά μου) Σύμ. || Παροιμ. Κακὴ ζωὴ, πρῶμιμα γέρα (ἐπὶ τῶν προώρως γηρασκόντων ἕνεκα δυστυχῶν ἢ ἀτάκτου βίου) Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσ.) Σίφν. Οἱ θλίβες κόβγουν γόνατα κ' οἱ ἔγνωμες φέρουν γέρα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κάρπ. Καλὰ νιάτα, κακὰ γέρατα (ἐπὶ τῶν δυστυχούντων κατὰ τὸ γήρας ἐξ αἰτίας ἀμερίμνου ἢ σπατάλου βίου κατὰ τὴν νεότητά των) Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μεσσ.) Γάμος 'ς τὰ γέρατα ἢ σταυρὸς ἢ κέρατα (διὰ τὰ ἐπακόλουθα τοῦ γάμου κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν) Ζάκ. || Ἀσμ.

Δὲ μὲ γεράσαν γέρατα, δὲ μὲ γεράσαν χρόνοι,
μὲ γέραςεν ἓνας καημός, ἓνα τρανὸ μαράζι

Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Νά 'σαν τὰ νιάτα τρεῖς φορές, τὰ γέρατα κάμμια,
νὰ ξανανομώσω τρεῖς φορές, νὰ γίνω παλληκάρι

Πελοπν. (Μαντιν.)

Νά 'μαν κι γὼ πρματιφτής νὰ πᾶ νὰ πρματέψον,
νὰ πουλοῦσα γέρατα, ν' ἀγόραζα τὰ νιάτα

Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Σ' τὰ γέρατα καὶ 'ς τὰ στερνά | καὶ μέσ' 'ς τὸ τέρμα τῇ ζωῆς
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Ποίημ.

Νὰ τὰ ἰδῇ τὰ γέρα | νύχτα ἀστρογυρτῇ
καὶ τὰ νιᾶτα μέρα | μέρα ἡλιογερτῇ
Κ.Παλαμ., ἐνθ' ἄν.
Τώρα 'ς τὰ γέρα τῇ ζωῇ πολλαγαπῶ τὴν ἴδια,
ὅπως τῇ ζωῇ — φτάνει νὰ ζωῇ — τῇ χαμηλοκοιτοῦσα
Μ.Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γεράματα, γεροντάμα-
τα, γερατειά, γερατήρια, γερατίκια.

γερακάγι τό, Εὐβ. (Κουρ.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άγι, δι'
ἦν ἰδ. Στ. Καρατζᾶ, Ὑποκορ. Κύμ., 46.
Εἶδος μικροσώμου ἱέρακος. Συνών. γερακάκι, γεράκι²,
γερακόπουλο.
'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. (Ἐπισκοπ.)

γερακάκι τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ. Χατζ.)
γερακάτσι Εὐβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.
1) Ὁ μικρὸς ἱέραξ Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ. Χατζ.)
2) Γερακάγι, δ ἰδ. Εὐβ. (Κουρ.) 3) Μικρὸν πτηνὸν
φέρον ἐρυθρὸν πτίλωμα περὶ τὸν λαϊμόν, ἴσως ὁ ἀλλαχοῦ
ἀετομάχος, Κύθηρ.
'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Γερακάξ' Μακεδ.
(Κοζάν.)

Γερακαριανὸς ἐπίθ. Κρήτ. Γερακαριανὸς Κρήτ.
(Κίσ.)

'Εκ τοῦ τοπων. Γερακάρι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιανός.

1) Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Γερακάρι Ρεθύμνου καταχόμενος
Κρητ. || Ἄσμ.

Ἄχι πὼς ἀλλαγάραμε καὶ πᾶμε χώρια-χώρια,
ὅπως τὰ Γερακαριανὰ, τὰ βουλισμέν' ἀόρια
(ἀόρια=ὄρη) 2) Εἶδος κερασίων μεγάλων, χρώματος ἐρυ-
θροῦ ἀνοικτοῦ ἐνθ' ἄν.: "Ἐφερε ὁ Φαραγγίτης Γερακαριανὰ
κεράσια ἀπὸ 'ναι χάση Κυρίου (=πρώτης τάξεως) Κίς.

γέρακας ὁ, (I) πολλαχ. ἀγέρακας Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀέρακας Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.) ἑράκας Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) γέρακος Κύπρ. γίακας Σαμοθρ. Πληθ. ἀγε-
ρακάντ' Πόντ. (Ὁφ.) Θηλ. γεράκα Κύπρ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γέρακας, δ ἐκ τοῦ οὐσ. γεράκι κατὰ
τύπ. μεγεθ. ἢ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἱέραξ. Διὰ τὸν τύπ. γίακας
βλ. Ν. Ἀνδριώτ., Ἀρχ. Θρακ. Θησ. 6 (1939/40), 163.

1) Τὸ πτηνὸν ἱέραξ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ.): Πέφτει σὰν τὸ γέρακα Βιθυν. (Ἀρακλ.)
'Αρπάζει σὰν τὸ γέρακα αὐτόθ. Χύθ'κι οὐ γέρακας κί τ' ἄρ-
παξι 'ς τοῦ στόμα Θεσσ. Ὁ γέρακας μοῦ πήρε τὸ πουλλὶ
Ἦπ. (Δρόπολ.) Οὐ γέρακας παίρν' τσ' κόττις Στερελλ.
(Φωκ.) Ἐπέτασε ὁ γέρακας κ' ἔρπαξε τὴν κοσσάραν
(=ὄρνιθαν) Ὁφ. Ράβω τὸ στόμα τοῦ λύκου, τῆς ἀλουπούς,
τοῦ γέρακα, τοῦ κόρακα (ἐξορκ.) Πελοπν. (Μανιάκ.) Νὰ
μὲν τὰ πολ-λολοοῦμεν, γύρισ' ἢ μέρα, ἦρτεν ἕνας γέρακος
(ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Σὰν ἐφάνην ἡ γεράκα, ὥρμησεν κατὰ
πάνω του, γιὰτὶ ἐνόμιζεν πὼς ἐπῆεν τῆχαιμαὶ γιὰ νὰ σκοτώ-
σῃ τὰ γερακούδκια τῆς (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἡ κόττα καὶ
ὁ πετεινὸς κυνηγημένοι ἀπὸ ἕναν ἄγριο γέρακα φτάσανε
σὲ μιὰ σπηλιὰ κατὰμανρη Γ.Βλαχογιάν., Γῦροι ἀνέμ.,
16. || Παροιμ. Ἄσπρος γέρακας, πᾶν' οἱ κόττες μας (ἐπὶ
τῶν ἐξαπατώντων τοὺς ἄλλους ἕνεκα τῆς καλοκχγάθου ἐξω-
τερικῆς ἐμφάνισέως των) Ἀνάφ. || Αἰνιγμ. Μέσα σὲ βαθὺν
ἀρκάκιν μία κόρη τραουδᾷ | κί ὁ γέρακας βουτᾷ καὶ πουλλὰ

κοκ-κολοᾷ (ἀρκάκιν=ρυάκι· ἡ χύτρα τοῦ φαγητοῦ καὶ ἡ
κουτάλα) Κύπρ. || Ἄσμ.

— Ἐγὼ περδῖκα γίνουμαι καὶ 'ς σὸ καφούλ' ἐμπαίνω
— Κ' ἐγὼ ἀγέρακας γίνουμαι κ' ἐπεκεῖ ἐσὲν ἀρπάζω
(καφούλ'=θάμνος) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκάρπισε τὸ ἔρημο κί ἔκαμε πέντε ρῶγες,
τὴν μιὰ τὴν παίρνει ὁ γέρακας, τὴν ἄλλην τὸ γεράκι
Χίος (Ἐγρηγόρ.) Συνών. ἀερογάμης, ἀερογαμί, ἀνε-
μογάμης, ἀνεμοπούλλι, γεράκι, κιρκινέζι, μπαρ-
μπούνι. 2) Ἱέραξ μέγας Στερελλ. (Ἀχυρ.): "Ἐχομ'
ἕνα γέρακα, π' μᾶς πῆρι οὐλα τὰ π'λλιά. Τούρι σκότουσα
τοῦν γέρακα κί μ' χρουστάτι ἀπὸν νιὰ π'λλακίδα ἰσεῖς οἱ
γ'ναῖκες 3) Θηλ. Εἶδος ἱέρακος μεγαλυτέρου τοῦ κοινοῦ
Κύπρ.: Ἄσμ.

Γεράκα πκιάν-νει τὸ πουλ-λιν τζαὶ τρώ' το γιὰ μαθκιᾷ το,
γιὰ βάλ-λει το μέσ' 'ς τὸ κλουβὶν τζαὶ πολ-λοτυραν-νᾷ το
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. καὶ ὡς τοπων. Ἀλόνν. Ἀττικ.
Ζάκ. Ἰθάκ. Κάμπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λέρ. Μῆλ. Ρόδ. Στερελλ.
(Ἀχυρ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἑρακας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γέρακας ὁ, (II) Λέσβ. (Μανταμάδ.) Πελοπν. (Βρεσθ.
Κίτ. Λάγ. Λακων. Μάν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γέρος καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ακας.
1) Ὁ γέρον ὑπὸ ἔννοιαν ἐπιτατικὴν ἢ χλευαστικὴν Λέσβ.
(Μανταμάδ.): Οὕξου, παλιόγιρι, γέρακα! 2) Ὁ μεγάλω-
σωμος καὶ καλῶς διατηρούμενος γέρον Πελοπν. (Βρεσθ.
Κίτ. Λάγ. Λακων. Μάν.): "Ἐνα ἕνας γέρακας μέχρι ἐκεῖ
πάνου Κίτ. Ἀντιστάθῃ ὁ γέρακας κ' ἐπίασε καὶ μᾶς ἐξέταζε
(ἀντιστάθῃ=ἐσταμάτησε) Λακων. || Ἄσμ.

Κ' ἐπέρασ' ἕνας γέρακας, | μᾶς ἐδιπλοχαιρέτησε
(μοιρολ.) Κίτ. Μάν.

γερακάτος ἐπίθ. Ἦπ. — Passow, Carm. popular.,
573 Κ.Τεφαρίκ., Λιανοτράγ. 1², 157 Κ.Κρυστάλλ., Πεζο-
γραφ., 2, 147 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιρακάτους Θράκ.
(Αἰν.) ἀγερακάτος Χίος (Αὐγών.) ἑρακάτος Κάλυμν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.
1) Ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἱέρακα κατὰ τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμα
Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Κάλυμν. — Passow, ἐνθ' ἄν. Κ.Τεφαρίκ.,
ἐνθ' ἄν. Κ.Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
Μάτια γιρακάτα Αἰν. Αἶγα ἑρακάτη (αἶξ τῆς ὁποίας τὸ
τρίχωμα ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἱέρακος) Κάλυμν. Μύτη γερα-
κάτη (γρυπὴ) Κ.Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Τὰ μαῦρα μάτια δρὸ φλουριά, τὰ γερακάτα δέκα
κ' ἐκεῖνὰ τὰ καταγάλανα σαράντα 'ς τὴ γαζέτα
Passow, ἐνθ' ἄν. 2) Ὡς οὐσ., εἶδος μεγάλου κοχλίου, ἔχον-
τος τὸ χρῶμα τοῦ ἱέρακος Χίος (Αὐγών.) Συνών. καρά-
βολας, καρμανιός, φλωρίτης.

γερακήσιος ἐπίθ. πολλαχ. γιρακήσιος Ἦπ. (Ζαγόρ.)
γερακήσιος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γερακήσιος Εὐβ. (Κουρ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γεράκι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.
1) Ὁ ἀνήκων ἢ προερχόμενος ἐξ ἱέρακος πολλαχ.: Γιρα-
κήσιον φτιρὸ Ἦπ. (Ζαγόρ.) Ἦτα τὸ περιβόλι γιομάτο
πούθουλα γερακήσια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ φτερό ἔναι
μεγάλον σὰ γερακήσιο αὐτόθ. 2) Ὁ ὁμοῖος πρὸς ἱέρακα
πολλαχ.: Ἐχει μάτι γερακήσιο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Ἐχ' κᾶτ' νύχια γιρακήσια Εὐβ. (Ἀκρ.) || Ποίημ.

Μὲ φρούδια σὰν κληματαριές, πὺν κάτωθ' των λάμπει
τὸ γερακήσιο μάτι του, πὺν ἀνεμοζάλες τόσες
ἀντίκρυσεν ἀτρόμητο· τὸν ἔχετε γνωρίζει;
'Α.Προβελέγγ., Ποιήμ. Διπλ. Ζωή, 142.

